

NHỮNG ĐIỀU TÂM NIỆM KHI SỬ DỤNG PHÁP HỘ BỆNH

Từ Minh Đạt

Hôm nay, Thầy viết ra những điều chỉ dẫn này, Thầy mong tất cả các pháp hữu có pháp Hộ Bệnh phải luôn ghi nhớ, treo nó lên để luôn nhắc nhở cho mình nhớ trên bước đường hành pháp Hộ Bệnh.

Ngay cái từ chỉ về tên pháp cũng đã chỉ ra rõ ràng: Hộ Bệnh chứ không phải Chữa Bệnh.

Hộ Bệnh là sự giúp đỡ cho người bệnh. Sự giúp đỡ này nằm ở rất nhiều mặt:

- Có thể giúp cho người bệnh được hết bệnh.
- Có thể giúp cho người bệnh được chiết giảm bệnh tật.
- Có thể giúp cho người bệnh được khuây khỏa, an vui.
- Có thể giúp cho người bệnh có được một niềm tin mà tự phần đầu lấy bản thân.
- Có thể giúp cho người bệnh có thêm một sức mạnh về tinh thần để chiến đấu với bệnh tật, đối diện với thực tại.
- Có thể trợ giúp cho tâm linh người bệnh được thấy sự cứu rỗi.

Nhiều lắm, nhưng tuyệt nhiên, Pháp Hộ Bệnh không phải là Pháp Trị Bệnh. Các pháp hữu đừng lầm tưởng về điều này. Dù ngày xưa, Đức Ngài từng cứu giúp bệnh cho hàng triệu người khỏi bệnh nhưng Đức Ngài vẫn gọi phương pháp này là Pháp Hộ Bệnh và chưa từng nói đây là Pháp Trị Bệnh. Các pháp hữu hãy coi lại hành động của mình để mình tránh đi vào nẻo tà.

Qua tất cả những phương pháp trị bệnh nào mà không thông qua phương thức chính quy như: Tây Y hoặc Đông Y thì rất dễ được coi là Tà Đạo và người hành các pháp giúp bệnh trên rất dễ đi lạc vào Tà Đạo. Vì vậy, huynh trưởng hành Pháp Hộ Bệnh phải chú ý đến điểm sau đây:

Hộ Bệnh là tùy duyên, không cưỡng cầu, không cưỡng ép. Gặp hoàn cảnh khắc nghiệt khác đưa đẩy đến thì cũng phải tùy duyên, tùy hoàn cảnh, không vì giúp bệnh cho một người mà phải đánh đổ nhiều người khác. Ví dụ: Một người trong gia đình trong gia đình có bệnh và muốn được sự Hộ Bệnh của các pháp hữu. Trong gia đình người bệnh có người thuận, có người chống, thì sự hành sử của các vị là phải tùy duyên, tùy sự chọn lựa của người bệnh. Phải có lý do nên họ mới làm người nhà của nhau và phải có lý do để kết cục họ gặp là sự tranh giành, giành giật giữa các khối. Đừng xen tay vào, để tự phước phần của người bệnh và gia đình họ trả lời cho gút mắt.

Quá trình Hộ Bệnh thấy quá nhiều trục trặc xảy ra thì phải coi lại. Coi lại người bệnh là phần phụ mà coi lại mình là phần chính. Mình có đi quá đà không? Mình có chủ quan không? Mình có thiên vị không? Mình có thiên kiến không? Mình có độc tài không?

Quá trình Hộ Bệnh thấy bệnh nhân không nhất quán, lúc này, lúc nọ, lúc nghe theo người này, lúc nghe theo người kia thì cũng nên coi lại, xem ta có nên tốn thời gian cho người này không? Hay ta đã quá dễ dãi với họ nên họ không thấy sự quý? Hay thật sự họ không cần ta nhưng vì ngại, vì nể nên họ không nói ra? Coi lại cách hành xử của mình.

Đành rằng, Hộ Bệnh là phải lấy cái hạnh Bồ Tát làm đầu. Nên nhớ, trong cái hạnh Bồ Tát luôn có cái Minh trong đó. Xem xét cho kỹ, công việc Hộ Bệnh ta làm lúc ấy hoặc người bệnh ấy có đáng để được đánh đổi những gì ta phải hy sinh không? Đã gọi là hạnh Bồ Tát thì không còn sự cân - đo - đong - đếm trong đó nữa nhưng điều Thầy muốn nhấn mạnh đó là cái Minh.

Đừng để những sợi dây riêng tư ràng buộc như: Người thân, bạn bè, . . . làm ảnh hưởng đến cách thức và quy luật Hộ Bệnh của mình. Cảm thấy không nên Hộ Bệnh là không nên Hộ Bệnh, chứ đừng để những thuyết phục, kêu gọi, dụ dỗ, lôi kéo, thách đố,... khiến mình thay đổi ý định.

Đừng để mình bị động theo hoàn cảnh của người bệnh. Hộ Bệnh là Hộ Bệnh, không cần nghe người bệnh kể lể về hoàn cảnh gia đình, riêng tư khác của họ như người nhà này muốn cướp gia tài rồi xúi giục họ phải đi mổ để đến con đường chết,... Các vị không cần nghe, không cần biết những chuyện riêng tư ấy, nếu đã lỡ nghe, đã lỡ biết thì đừng để mình bị tác động, bị ảnh hưởng bởi những hoàn cảnh trên.

Giúp đời với tấm lòng chơn thiện nhưng con người đến với chúng ta không hẳn ai cũng đến bằng lòng chơn thiện. Làm gì thì làm cũng đề phòng người đời hại mình qua phương thức Hộ Bệnh. Vì vậy, phải luôn đi đúng về những lối sống và văn hóa của xã hội, đúng với quy định và luật pháp quốc gia, đúng với đạo lý làm người.

Những căn bệnh về lâu, về dài cần sự trường kỳ thì phải tùy theo người bệnh và gia đình. Ta đi một bước, thì người bệnh và gia đình phải đi một bước. Đừng độc hành, đừng hoài công trong khi ta mỗi ngày đều cặm cụi Hộ Bệnh cho thân nhân họ mà họ thì chẳng hề đoái hoài đến. Nếu người bệnh còn tự chủ được thì không sao vì người bệnh còn có thể tiếp đón các vị nhưng khi người bệnh không còn tự chủ được nữa, thân nhân người bệnh lại bỏ lơ thì các vị phải coi lại. Những người ấy xứng đáng có được người thân của mình hay không?

Quan sát và quan sát thật kỹ từng trường hợp để xem thực sự người bệnh có muốn hết bệnh không? Hay họ muốn có bệnh để hưởng tiền trợ cấp của nhà nước? Hay họ muốn chết vì khi hết bệnh họ không tìm được hạnh phúc trong gia đình hay họ muốn chết vì đường chết là lối gỡ duy nhất cho họ. Phải nhìn cho kỹ để đi cho nhằm lẽ.

Hộ Bệnh, giúp cho người được an vui thì không được đi quá đà và quá đáng như: Đem nhau ra tòa, kiện tụng để giành quyền Hộ Bệnh. Phải luôn nhớ rằng:

Pháp Hộ Bệnh mà chúng ta có được phát xuất từ Tâm Bồ Tát của chúng ta, phát xuất từ tình yêu của Thượng Đế mà ta cảm nhận được. Đó là những gì quý giá nhất trên đời mà người đời muốn có thì phải cầu để có, chứ không phải giành giật nhau mà có.

Là người học đạo, chúng ta biết có hữu vi thì cũng có vô vi. Vì vậy, bước đường hành pháp chúng ta không tránh khỏi sự ngăn trở của các phần lực. Các phần lực có thể đến bằng cách gây bệnh, thì cái chính yếu phải xem nơi người bị bệnh. Các phần lực cũng có thể đến bằng cách giúp đỡ ta như giúp ý, chỉ cách thức, đường lối,... Chúng ta phải cẩn thận, cẩn thận với tất cả mà phải tin nơi mình làm chánh. Dù kiến thức của mình chỉ biết 1 thì phải trọn tin nơi 1 mà mình có đó. Mặc kệ, là người ta có thể biết đến 10. Nếu thấy mình thiếu hụt, không đủ kiến thức thì học hỏi thêm đó là chuyện chính đáng. Đừng vì nghe chuyện chỉ dẫn đâu đó mà ta phải sa vào tà đạo.

Dầu không là một bác sĩ Y Khoa nhưng phải thiết lập hồ sơ bệnh án đầy đủ để các vị có được chứng cứ nếu phải đối diện với pháp luật. Đề phòng sự gài bẫy, sự trá trở của người bệnh. Phải có bằng cứ rõ ràng của người bệnh tình nguyện đến xin Hộ Bệnh mà hoạt động của Trung Tâm Trị Liệu và Thiền Định đã làm mẫu mực cho các vị. Ta Hộ Bệnh vì cái Hạnh Bồ Tát, ta Hộ Bệnh vì cảm nhận được cái tình thương mà Thượng Đế ban cho chúng ta. Vì vậy, không một quan tòa nào trên thế gian có thể xét xử và thẩm định cái tình thương mà chúng ta cảm nhận được từ Thượng Đế. Tuy nhiên, vì người đời có nhiều trá trở, các pháp hữu phải dự phòng đến việc đối diện với luật pháp và phải nhớ lời dặn dò của Thầy: TÔN TRỌNG LUẬT PHÁP QUỐC GIA.

3 tháng 9 năm 2002